

Universitätsbibliothek Paderborn

**Vita Ioannis Berchmanni Flandro-Belgæ Religiosi
Societatis Iesv**

Cepari, Virgilio

Antverpiæ, 1630

Quomodo intra cubiculum suum se gesserit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46083](#)

difficile, aut clariū explicatum, breuiter excipiebat scripto. Alterumque præterea libellum sibi confecerat, titulo, *Boni Scholastici Societatis*, in quem documenta varia è Regulis maximam partem decerpta congesserat, vtilem sanè nostris omnibus, quemque his verbis absoluit: *Denique memor sit in omnibus se filium esse adeò bona Matris Societatis IESV.* Magni omnino faciebat doctrinam Præceptoris sui, omnesque eius opiniones non solum tuebatur ipse, sed & collegas, ut id quoque ficerent, adducebat. Ad aliorum Professorum scripta numquam diuertebat, vixque etiam oppugnari sententiam Magistri sui patiebatur; qui sensus eius cùm publicè notus esset, subinde nonnulli Patrum, præsente Ioanne, per iocum sententiæ alicuius auctoritatem eleuabant, ut Ioannes ad tuendam eam (quâ erat animi alacritate ac promptitudine) acriter se obiectaret.

In cubiculo stans semper studebat quiete magnâ, dubitationesque breui excipiebat chartâ, Magistro mox proponendas. Si quid in dictatis occurrebat perplexius, quod explicare ipse non valeret, animum, instar præparati soli, explicabat Deo, ad diuinæ sapientiæ fatus excipiendos, orabatque genibus flexis: *Domine tu scis, hanc me rem absque ope tuâ per tenuitatem meam assequi non posse: obsecro,*

obsecro, adesto mihi hallucinanti. Da mihi, Domine, sedium tuarum assistricem Sapientiam, ut mecum sit, & mecum laboret: aperi mihi huius rei intelligentiam. Asserebatque, se multum hac prece lucis impetrare. Tempus studijs assignatum, vniuersum studijs impendebat, nisi forte contentionem remittere cogeret capitis dolor, quem aut sacri alicuius libelli, aut Rosarij recitatione mitigabat.

Quantumuis in studia esset procluis, promptissime tamen ea absque omni etiam repugnatione interrumpebat, quocumque alio negotio sibi à Superioribus dato, seu Sacris ministrandi, seu alios foras comitandi. Præceptorem suum honore longè maximo obseruabat. neq; triennij tempore rem ullam (quæ meritò ei displicere posset) aut facto aut verbo admisit: apud omnes numquam nisi honorificentissime de eo locutus. Quoties ad Magistri cubiculum ibat, dubiorum proponendorum caussâ, si intrò adeste aliquem percepisset, foris ipse exspectabat; aliquaque egresso, ingrediebatur oculis demissis, nec in eum intuens: quod iam nosset scilicet quem alloquebatur; habitoque honore, aperito manebat capite, dum iussus operire, teget quidem, sed nouâ quaque propositâ quæstione, denuò nudaret, tegeretque (vt si bene moratus filius adstaret patri) quod inter loquen-